

[Villemoes.]

eller paa Bilag 13, en Skrivelse af 28. November fra Grossist-Sammenslutningen af 1930, som slutter saaledes:

„Til Slut gentager vi, at Handel ikke kan administreres gennem et Statskontor, og vi protesterer imod Lovforslagets Ophøjelse til Lov.“

Jeg beklager, at den højtærede Handelsminister og Folketingsflertallet har nedstemt det af mine Partifæller i Folketinget stillede Forslag, der vilde være tilstrækkeligt til, at vi kunde opfylde vore Handelsaftaler. Vi ønsker, at Regeringen skal have Midlerne til dette, vi ønsker, at Nationalbanken indtil videre skal fritages for Forpligtelsen til at indløse sine Sedler med Guld, og vi ønsker en Lovgivning, der forhindrer Kapitalfugt fra vort Land, fra vort fælles Samfund, men naar vi er villige til at give Regeringen en Lov, hvorved dette kan opnaas, synes jeg ogsaa, vi burde være fritaget for at høre de ofte gentagne Insinuationer med Hensyn til, at Venstre optræder paa uansvarlig Maade.

Jeg præciserer, at det Standpunkt, vi indtager, ikke er nyt. Vi har hele Vejen igennem været villige til at give Regeringen vore Stemmer til en Lov paa disse Omraader. Vi nærer den Anskuelse, at der under de nuværende Prisforhold i Verden ikke vil være nogen som helst Fare ved, at Importen til vort Land bliver givet fri. Det sagde vi før Valget, og det siger jeg i Dag. Dette er, og dette var Venstres Standpunkt. Det er ganske afgjort, at med de nuværende Begrænsninger bliver Varer, vi skal importere og sælge her i Landet, dyrere. Der kan ikke disponeres paa fornøftig Maade, alt Initiativ holdes nede. Jeg tror, vi kunde faa mange flere Varer ind i vort Land for de samme Penge, dersom Importen blev frigivet. Jeg tvivler ikke om, at man vil sige: Ja, men en saadan Frihed er dog alt for farlig — idet man vil henvise til Aarene nærmest efter Krigen. Men denne Sammenligning duer aldeles ikke. Dengang var Lagrene tømt og Priserne høje. Nu er der Overflod paa Varer, og Priserne er lave. Det er klart, at naar man er i en saadan Spændetrøje, som Tilfældet er i Øjeblikket, naar Firmaerne faar deres Valutaattester i allersidste Minut og ikke kan disponere paa længere Sigt, giver det højere Priser. Vi er naturligvis indforstaaet med, at der ikke kan blive de allerbilligste Priser, naar Varerne skal dirigeres til vort Land fra bestemte Lande, fra de Lande, vi har Handelsaftaler med, men en økonomisk Ulykke som den, der efter Krigstiden og i de nærmest

derefter følgende Aar med deres Udskejelser kom ind over vort Land, kan der slet ikke blive Tale om i Dag. Vi ønsker naturligvis heller ikke en Tilbagevenden af saadanne økonomiske Ulykker, men vi ser saadan paa det, som jeg for lidt siden sagde, at Varepriserne dengang var kommet op i svimlende Højder, for visse Artiklers Vedkommende op paa det tidobelte af, hvad de før havde været; naar der saa atter kommer rigeligt med Varer frem, falder Priserne, og saa kommer de store Tab og de mange Ulykker, der følger med.

Mit Parti ønsker altsaa ikke andre Indgreb i Vareimporten her til Landet end dem, som kræves af de handelspolitiske Forhold, og som Middel til en Regulering paa dette Omraade fra Statens Side er et Importfordelingskontor tilstrækkeligt. Der har været megen Utilfredshed, der har været mange Klager, baade berettigede og uberettigede, men en lang Række af disse Klager kunde undgaas, dersom Regeringen vilde gaa ind paa de Tanker, der er fremført af mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, men uden at vinde Tilslutning.

Jeg agter ikke her at gennemgaa Lovforslagets enkelte Paragraffer, det har den højtærede Handelsminister allerede gjort, men jeg gaar ud fra, at ærede Medlemmer ikke vil være i Tvivl om min og mit Partis Stilling dertil. Jeg synes for Resten, at Betegnelsen „Nationalbankens Valutakontor“ er forkert. Det Kontor, som vi har, og som man foreslaar bibeholdt uforandret, er ganske vist et Kontor under Nationalbanken, der igen sorterer under den kongelige Bankkommissær, altsaa den højtærede Handelsminister, men dette Kontor har jo ingen Valuta, det har kun at give eller — i mange Tilfælde — at nægte Valutaattester. Jeg mener, det burde hedde „Indførselsbevillingskontor“ eller „Importbevillingskontor“ eller noget lignende, thi det, der sker, naar man er saa heldig at blive Ihænder af en saadan Attest, er jo, at man faar Ret til at importere Varer.

Venstre ønsker vedblivende, at vi skal arbejde os ud af det System, som vi har, og som er blevet mere og mere indviklet gennem de 4 Aar, der nu er gaaet, siden vi begyndte dermed. Vi ønsker ikke at komme dybere og dybere ind i et Tvangssystem, hvorved Erhvervslivet atter nærmer sig Krigstidens Rationerings- og Prisreguleringspolitik. Vi kan blive fri for at fortsætte ad denne Vej, dersom Regeringen har Vilje dertil, men i det fremsatte Lovforslag er der ingen Tendenser i den Retning, tværtimod.

Jeg nævnte før et af de Stridspunkter,